

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2023 r. na posiedzeniu bez udziału stron
w sprawie A. C.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania
prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 15 stycznia 2003 r., sygn. akt II AKa 435/02,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie
z dnia 5 lutego 2002 r., sygn. akt II K 71/02,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Pismem złożonym do Sądu Najwyższego w dniu 5 kwietnia 2023 r. A. C. wniósł o wznowienie m.in. postępowania prawomocnie zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2003 r., sygn. akt II AKa 435/02, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 5 lutego 2002 r., sygn. akt II K 71/01 oraz o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie.

W nadmienionym piśmie jako podstawę uwzględnienia jego wniosku wskazał na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., P 11/08 (OTK-A 2009/4/49), w którym to wyroku zdaniem skazanego zakwestionowano zgodność z

Konstytucją modyfikacji dokonywanych w przepisie art. 148 § 2 k.k. ustawą z dnia 27 lipca 2005 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego i ustawy - Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2005, nr 163, poz. 1363), co ma wpływ na jego sytuację prawną. W wyniku wymienionego wyroku miało dojść do eliminacji przepisu prawnego będącego podstawą jego odpowiedzialności, co samodzielną przyczynę wznowienia postępowania.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Zgodnie z przepisem art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze *quasi* formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego A. C. nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na ustalenie, iż w sprawie miała miejsce okoliczność uzasadniająca wznowienie postępowania ujęta w art. 540 § 2 k.p.k. W badanej sprawie skazany powołał orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 kwietnia 2009 r., P 11/08 (Dz.U.09.63.533), które nie ma znaczenia dla jego sprawy. Wymieniony wyrok dotyczy oceny przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z Konstytucją zmian wprowadzonych do art. 148 § 2 k.k. nadmienioną wyżej nowelą z dnia 27 lipca 2005 r. Te zmiany doprowadziły do ograniczenia możliwej do wymierzenia za przestępstwo z art. 148 § 2 k.k. kary do kary 25 lat pozbawienia wolności i kary dożywotniego pozbawienia wolności. Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją nadmienionego przepisu w związku z jego uchwaleniem przez Sejm bez wymaganego do jego wydania trybu. Tymczasem wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie, w sprawie II K 71/02, a nawet wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2003, II AKz 435/02, utrzymujący w mocy wydany wyrok Sądu I instancji, zapadły przed wejściem w życie nowelizacji art. 148 § 2 k.k.

z 27 lipca 2005 r. Dlatego znowelizowany przepis art. 148 § 2 k.k. nie mógł być i nie był podstawą jego skazania.

Podkreślić należy, że z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie wynika, że Sąd ten nie był ograniczony w wymiarze kary za przestępstwo do kary 25 lat pozbawienia wolności i kary dożywotniego pozbawienia wolności, jak wynikało ze znowelizowanego art. 148 § 2 k.k. Na s. 36-37 uzasadnienia Sąd uzasadnił, dlaczego nie wymierzył terminowej kary pozbawienia wolności (w tym przypadku od 12 do 15 lat), jak również dlaczego nie orzekł dożywotniego pozbawienia wolności, a przyjął, że cele kary spełni kara 25 lat pozbawienia wolności.

Okoliczności te, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego przez A. C. wniosku o wznowienie postępowania, a tym samym złożonego przez niego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Z tych powodów Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.